

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 550/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Budovateľská 1, Košice-Šaca, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice vo veci sp. zn. K2-7T/91/2008 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 25. júna 2025 bez zastúpenia advokátom domáha vyslovenia porušenia zákazu mučenia alebo podrobovania neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenia svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 5 dohovoru a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v spojení s čl. 53 dohovoru.
2. K namietanému porušeniu uvedených práv malo dôjsť postupom mestského súdu, ktorý podľa sťažovateľa v rozpore s § 45 Trestného zákona do jeho trestu uloženého rozsudkom mestského súdu (v tom čase išlo o bývalý Okresný súd Košice II, ktorý bol nahradený mestským súdom) č. k. 7T/91/08-345 z 23. apríla 2010 nezapočítal dobu obmedzenia jeho osobnej slobody vo Veľkej Británii.
3. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil žiadne prílohy, ústavný súd si však od mestského súdu vyžiadal spis sp. zn. K2-7T/91/2008 a zistil nasledovný stav veci:

4. Sťažovateľ bol rozsudkom mestského súdu uznaný za vinného zo spáchania pokračujúceho prečinu krádeže vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 a § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Po odvolaní sťažovateľa bol rozsudok mestského súdu potvrdený uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 To 54/2010-354 z 9. júna 2010 a nadobudol právoplatnosť 23. apríla 2010.

5. Z obsahu súdneho spisu mestského súdu vyplýva, že sťažovateľ v období od 13. marca 2017 do 7. decembra 2017 vykonal časť trestu uloženého rozsudkom mestského súdu a bol podmienene prepustený, v skúšobnej dobe sa však neosvedčil, pretože spáchal iný trestný čin, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody. Sťažovateľ v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody za trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienene prepustenia, po vykonaní tohto trestu má vykonať aj zvyšok trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom mestského súdu v rozsahu 7 mesiacov a 6 dní.

6. Zo spisu mestského súdu ďalej ústavný súd zistil, že sťažovateľ od roku 2017, keď bol po prilete z Veľkej Británie zadržaný a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom mestského súdu, podal do času podania ústavnej sťažnosti celkovo 13 rôzne označených podaní, ktorých podstatou bola námietka, že do trestu uloženého rozsudkom mestského súdu nebolo započítané obmedzenie sťažovateľovej osobnej slobody vo Veľkej Británii v čase od 4. decembra 2016 do 13. marca 2017.

7. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal aj na správu policajného pridelenca pri Veľvyslanectve Slovenskej republiky vo Veľkej Británii, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ bol pred jeho deportáciou obmedzený na osobnej slobode v období od 4. decembra 2016 do 13. marca 2017, a to pre účely výkonu jeho návratu na územie Slovenskej republiky.

8. Vzhľadom na veľký počet sťažovateľových podaní ústavný súd nebude podrobne opisovať spôsob ich vybavenia v jednotlivých prípadoch, uvedie však, že mestský súd reagoval buď prípismi doručovanými sťažovateľovi, alebo úradnými záznamami, resp. nereagoval vôbec.

9. Ak ide o obsah prípisov, mestský súd v nich sťažovateľovi opakovane oznámil, že jeho obmedzenie osobnej slobody vo Veľkej Británii nesúviselo s jeho trestnou vecou, nešlo o vydávaciu väzbu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, ale o výkon deportácie, a preto nie je možné toto obmedzenie osobnej slobody započítať do trestu uloženého rozsudkom mestského súdu. Poukázal tiež na skutočnosť, že ani zo samotnej správy policajného pridelenca predloženej sťažovateľom nevyplýva, že by jeho zadržanie malo súvisieť s konaním vo veci vedenej pod sp. zn. 7T/91/2008.

10. Ústavný súd tiež zvýrazní, že mestský súd vo veci sťažovateľa vykonal šetrenie, pričom zo správy Národnej ústredne Interpol Bratislava doručenej mestskému vyplýva, že na území Slovenskej republiky nebolo po sťažovateľovi vyhlásené pátranie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu.

11. Za dôležité ústavný súd považuje aj to, že mestský súd reagoval prípismi viackrát aj po tom, ako sťažovateľovi oznámil, že na jeho ďalšie sťažovateľove podania už nebude odpovedať. Posledným z uvedených prípisov mestský súd reagoval na podanie sťažovateľa z 1. augusta 2024 a tento prípis vyššieho súdneho úradníka bol sťažovateľovi doručený 30. augusta 2024.

12. Sťažovateľ po uvedenom dátume a do podania ústavnej sťažnosti adresoval mestskému súd ešte dve žiadosti o započítanie obmedzenia osobnej slobody do trestu. Na podanie z 10. septembra 2024 mestský súd reagoval len úradným záznamom o tom, že nebude sťažovateľovi odpovedať, a na podanie z 23. júna 2025 nereagoval vôbec.

13. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že po podaní ústavnej sťažnosti sťažovateľ doručil mestskému súdu ďalšie štyri podania vo veci započítania obmedzenia osobnej slobody do trestu uloženého rozsudkom mestského súdu. Na tieto podania mestský súd reagoval dvoma prípsmi.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ v podstate len zopakoval, že doba zadržania vo Veľkej Británii mala byť započítaná do trestu uloženého rozsudkom mestského súdu.

15. Okrem toho uviedol, že trpí na nevyliciteľnú chorobu, ktorá si vyžaduje liečenie, ktoré nie je možné odložiť na dobu po skončení trestu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval sťažovateľovu sťažnosť na neverejnom zasadnutí. Účelom predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je zistenie, či a v akom rozsahu je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť, alebo prijať na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

17. Dôvodmi na odmietnutie ústavnej sťažnosti sú aj jej oneskorenosť [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde] alebo neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Ústavná sťažnosť je okrem iného neprípustná vtedy, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Pri predbežnom prerokovaní sa ústavný súd najprv zameril na otázku včasnosti podanej ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ústavnú sťažnosť je možné podať len do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 124 prvá a druhá veta zákona o ústavnom súde).

19. Ústavný súd tiež pripomenie, že v zmysle svojej judikatúry v konaní o ústavnej sťažnosti môže preskúmať oznámenie súdu vydané na návrh sťažovateľa o tom, že do trestu odňatia slobody sa nezapočíta doba obmedzenia osobnej slobody (pozri IV. ÚS 475/2023).

20. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol ústavnou sťažnosťou napadnúť oznámenie mestského súdu, ktoré mu bolo doručené 30. augusta 2024 a lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti tomuto oznámeniu mu uplynula už 30. októbra 2024. Ústavný súd preto nemôže preskúmať

obsah tohto oznámenia z dôvodu uplynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. V tejto časti je teda ústavná sťažnosť oneskorene podaná, a preto bola odmietnutá.

21. Zároveň z doterajšieho postupu mestského súdu, ktorý vo veci nevydal žiadne rozhodnutie a na sťažovateľove žiadosti opätovne reaguje, a to aj formou pripisov, je zrejmé, že vec sťažovateľa nie je právoplatne skončená, t. j. neexistuje prekážka rozhodnutej veci (*res iudicata*), ktorá by mestskému súdu bránila, aby sa meritórne zaoberal každým ďalším podaním sťažovateľa vo veci započítania doby obmedzenia osobnej slobody do trestu odňatia slobody. Ústavný súd dodáva, že postup mestského súdu pri jednotlivých sťažovateľových podaniach nie je predvídateľný a k náprave tohto stavu nedošlo ani po podaní ústavnej sťažnosti.

22. Ak ide o sťažovateľove podania doručené mestskému súdu 10. septembra 2024 a 23. júna 2025, sťažovateľ sa prakticky nemohol dozvedieť o spôsobe ich vybavenia, pretože mestský súd o tom sťažovateľa neinformoval a samotný sťažovateľ je vo výkone trestu odňatia slobody a nie je právne zastúpený. Preto vo vzťahu k týmto dvom podaniam sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť včas, pretože ešte nemohla uplynúť lehota dvoch mesiacov od momentu, kedy by sa mohol dozvedieť o spôsobe vybavenia jeho podaní.

23. Keďže vo vzťahu k sťažovateľovým podaniam z 10. septembra 2024 a 23. júna 2025 nevykonal mestský súd žiaden úkon, ktorým by na tieto podania meritórne reagoval a výsledok by sťažovateľovi oznámil, je v sťažovateľovej veci podstatná nečinnosť mestského súdu. Práve to je však zároveň prekážkou, aby ústavný súd postup mestského súdu preskúmal.

24. Sťažovateľ totiž má v zmysle § 55 ods. 3 a 5 Trestného poriadku možnosť podať sťažnosť na nečinnosť mestského súdu, o ktorej musí rozhodnúť senát krajského súdu. Krajský súd pritom na základe sťažnosti, ak je dôvodná, môže určiť primeranú lehotu, aby mestský súd sťažovateľove podania vybavil zákonným spôsobom. Preto má sťažovateľ k dispozícii účinný prostriedok nápravy, prostredníctvom ktorého sa môže účinne domáhať ochrany svojich práv.

25. Ústavný súd k tomu dodáva, že takmer zhodná právna úprava je obsiahnutá v § 91 rakúskeho zákona o organizácii súdov – *Gerichtsorganisationsgesetz* s titulom návrh na stanovenie lehoty a Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku z 30. januára 2001 vo veci *Holzinger proti Rakúsku* dospel k záveru, že návrh na stanovenie lehoty na vykonanie úkonu podľa tohto zákona je vnútroštátnym prostriedkom nápravy, ktorého nevyčerpanie zakladá neprijateľnosť sťažnosti podľa čl. 35 ods. 1 dohovoru.

26. Nápravu nečinnosti v postupe mestského súdu tak sťažovateľ mohol a môže dosiahnuť návrhom podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý však nepodal. Tým nevyčerpal právny prostriedok, ktorý mu na ochranu jeho ústavných práv priznáva zákon. Preto bola jeho ústavná sťažnosť odmietnutá ako neprípustná (pozri k tomu napr. III. ÚS 321/2025 bod 4 a 5 odôvodnenia; ale primerane napríklad aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 776/22, body 7 a 8 odôvodnenia).

27. Ústavný súd teda konštatuje, že ústavnú sťažnosť odmietol sčasti ako oneskorene podanú a sčasti ako neprípustnú pre nevyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

28. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd už nezaoberal ani ďalšou podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti, ktorou je zastúpenie sťažovateľa právnym zástupcom [§ 56 ods. 2

písm. b) zákona o ústavnom súde], a pre zjavne bezúspešné uplatňovanie práva nie je možné sťažovateľovi právneho zástupcu ani ustanoviť (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

29. Ústavný súd dodáva, že predmetom ústavnej sťažnosti neboli tie oznámenia, ktoré mestský súd sťažovateľovi doručil po podaní ústavnej sťažnosti, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľovi od ich doručenia začali plynúť osobitné lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde.

IV. Obiter dictum

30. Vzhľadom na skutočnosť, že od roku 2017 až do súčasnosti mestský súd právoplatne nerozhodol o žiadosti sťažovateľa na započítanie obmedzenia osobnej slobody do trestu uloženého rozsudkom mestského súdu, a tiež s prihliadnutím na nepredvídateľný spôsob vybavovania sťažovateľových podaní ústavný súd napriek tomu, že nemôže vec meritórne preskúmať, musí nad rámec svojho rozhodnutia v záujme ochrany sťažovateľových práv reagovať.

31. V prvom rade ústavný súd mestskému súdu zdôrazňuje, že v zmysle § 414 ods. 1 Trestného poriadku sa o započítaní trestu rozhoduje uznesením, čo platí aj v sťažovateľovom prípade. Ústavný súd tu odkazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, ktorý pri obdobnej právnej úprave uviedol, že aj keď k započítaniu väzby a trestu dochádza bez návrhu, t. j. z úradnej moci, prípadné opomenutie takto rozhodnúť možno napraviť návrhom odsúdeného na vykonanie zápočtu, o ktorom musí súd tiež rozhodnúť (pozri rozhodnutie vo veci sp. zn. I. ÚS 652/21; pozri tiež už spomínané rozhodnutie vo veci sp. zn. I. ÚS 762/21 a následné rozhodnutie vo veci sp. zn. I. ÚS 1915/22). Rovnako v prípade sťažovateľa ide o jeho tvrdenie, že došlo k opomenutiu započítania obmedzenia osobnej slobody a trestu, preto o tomto návrhu treba rozhodnúť, a to formou uznesenia.

32. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľova vec je odlišná od veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 475/2023, v ktorej išlo o prieskum oznámenia súdu, ktorý sám v príslušnej trestnej veci nerozhodoval (pozri rozhodnutie vo veci sp. zn. IV. ÚS 475/2023, bod 17 odôvodnenia). V sťažovateľovej veci, naopak, mestský súd sám vo veci rozhodoval a je príslušný na rozhodnutie o započítaní obmedzenia osobnej slobody do trestu (§ 407 ods. 2 Trestného poriadku).

33. Ústavný súd napokon k rozhodnutiu vo veci sp. zn. IV. ÚS 475/2023 stručne dodáva, že podľa okolností prípadu nie je vylúčené, aby sa aj na rozhodnutia, ktoré sa týkajú výkonu trestu a sú vydané po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, vzťahoval čl. 6 ods. 1 dohovoru [pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci *Buijen proti Nemecku*, č. 27804/05, § 40 – § 45, 1. 4. 2010 (ďalej len „Buijen“)].

34. V rozhodnutí vo veci *Buijen* ESLP odkazoval na rozhodnutie vo veci *Eckle proti Nemecku*, 15. 7. 1982, séria A, č. 51 (ďalej len „Eckle“), v ktorom uviedol, že v prípade odsúdenia nie je možné hovoriť o rozhodnutí o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru dovtedy, kým nie je trest definitívne stanovený (pozri § 77 rozhodnutia *Eckle*). Pre úplnosť ústavný súd dodá, že samotné rozhodnutie *Eckle* sa týkalo otázky primeranej dĺžky trestného konania.

35. Rozhodnutie *Eckle* následne odkazovalo na rozhodnutie ESLP vo veci *Ringeisen proti Rakúsku*, 16. 7. 1971, séria A, č. 13 (ďalej len „Ringeisen“), v ktorom ESLP do rozhodujúcej doby pre

určenie, či dĺžka konania v trestnej veci bola primeraná v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, EŠLP zobral do úvahy aj rozhodnutie o započítaní väzby a trestu (pozri § 48 a § 110 rozhodnutia vo veci Ringeisen).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu